

#FACETOFACE

MARIANNE POST

fotografie JELLY MELLEMA

tekst WIM WALDA

“Waar een deur dicht gaat, gaat ergens anders een raam open”

Marianne Post van Galerie/B&B Arte Suite uit Workum kwam uit een hele donkere periode, na een scheiding en daaruit voortvloeiend het einde van haar bedrijf. Ze wilde alleen nog maar weg uit het hectische leven van de Randstad en vond de gewenste rust, ruimte en licht in het voormalige postkantoor in Workum. Een pand dat net als het belendende gebouwtje al jaren leegstond en waar de tijd en het gebrek aan onderhoud hun sporen duidelijk hadden nagelaten. “Het was een donkere, vochtige ruimte, waar het tochtte en waar niemand zich aan waagde. Maar ik zag er wel potentie in.” Anno 2021 kijkt ze in haar lichte, ruime galerie ‘Arte Suite’, tevens haar woning en Bed and Breakfast, heel anders tegen het leven aan. Een portret van galeriehoudster Marianne Post.

HET LIEFST NAAR DE KUNSTACADEMIE; HET WERD DE HOTELSCHOOL

Ze werd geboren in Heerlen, als jongste van vier. Het gezin was daarnaartoe verhuisd in verband met de werkgelegenheid bij de Limburgse mijnen. Het liefst wilde ze naar de kunstacademie; als kind al was ze altijd creatief bezig, maar het werd de hotelschool. “Omdat je eerst maar een vak moet leren waar je je brood mee kunt verdienen.” Aldus geschiedde. Het laatste jaar bij de ‘Hotello’s’ bracht ze door in Amerika, waar ze in het diepe werd gegooid en in korte tijd volwassen werd. “Topjaar,” kwalificeert ze dat jaar ‘in den vreemde’, “raad ik iedereen aan.”

Terug in Nederland werkte ze als Chef de Rang bij de Golden Tulip hotelketen en deed een paar jaar accounting bij de Kersentuin van Joop Braakhekke, waarna ze concludeerde dat ze in deze tak van sport niet oud wilde worden. “Je werkt in de horeca keihard en hebt nauwelijks kans om een sociaal leven op te bouwen.”

PERSONAL ASSISTANT VAN EEN ‘MOEILIJKE MAN’

Via een selectie- en wervingsbureau werd ze de Personal Assistant van een Amerikaan die door het moederbedrijf was gedetacheerd in Nederland om de Europese markt van winkelrichtingsmaterialen te bewerken. “Door het wervingsbureau werd ik al gewaarschuwd dat van alle sollicitanten er niet één het langer dan een week had uitgehouden. Dat was dus best een uitdaging. Hij was de helft van de maand op pad in het buitenland, zat onder de stress en was overduidelijk doodongelukkig in deze functie. Na een half jaar kwam hij na zijn gebruikelijke ochtendritueel, veel koffie, niet storen en zich ventelen in zijn slechte humeur, mijn kantoor binnen en vertelde dat hij het hier niet langer uithield en terugging naar de Verenigde Staten. Er waren twee opties: of ze stuurden iemand vanuit Amerika die zijn functie zou overnemen, of ik moest de kar gaan trekken, wat ik volgens hem wel zou kunnen. Ik was toen nog maar een jaar of 25, erg jong voor zoveel verantwoordelijkheid, maar aan de andere kant was het natuurlijk een kans uit duizenden.”

EEN ‘KLAPPER’

“Ik had tijd nodig om thuis te raken in de wondere wereld van winkelrichting, etalagematerialen en displays. Veel reizen om de distributiekanaal in Europa verder uit te breiden. Toen ik opperde bij de directrice in New York om in bepaalde landen, waar weinig verkocht werd, de hoofdkantoren van grote winkelketens te benaderen, maakte ik een ‘klapper’.

In de opstartfase van het van origine Zweedse bedrijf Hennes & Mauritz nodigde ik het hoofd inkoop van H&M uit om het hoofdkantoor in New York, liet hem het bedrijf zien en zorgde ervoor dat het hem aan niets ontbrak. Aan het eind van het verhaal hadden we H&M als klant. Later heb ik hetzelfde kunstje bij een keten in Engeland nog eens uitgehaald. Helaas werd na een paar jaar de Europese divisie opgeheven omdat één van de directeurs van het moederbedrijf uitgekocht moest worden.”

SCHEIDING MET EEN NARE BIJSMAAK

“Ik had toen al een relatie en we besloten om voor onszelf te beginnen met het avantgardistisch en industrieel ogend assortiment van een Italiaanse producent, waar we de exclusieve rechten voor de Benelux konden krijgen. Iedereen vond het prachtig, maar niemand durfde het aan. We verkochten niets, zodat na een half jaar de bodem van de schatkist inzicht kwam. KPN was onze redding. Ze vroegen een offerte aan voor onze industriële displays voor hun jongeren-provider Hi. KPN werd klant!! De champagne kon open. Na dat ene spreekwoordelijke schaaap volgden er meer. De Bijenkorf, Adidas, Philip Morris, Chevrolet, Wrangler en andere kledingmerken. Winkelrichting en communicatie. Succes, veel reizen, contacten en design. Een mooi leven, maar druk, heel druk.”

Daar kwam een einde toen beiden zowel zakelijk als privé voor een andere route kozen, met alle gevolgen van dien. “Ik was terug bij af en moest opnieuw beginnen. De afwikkeling heeft een aantal jaren geduurd, dus daarna wilde ik alleen nog maar rust.”

OPKNAPPERTJE ALS INVESTERING

Die vond ze in Workum. “We hadden in onze succesperiode een huis in de kop van Noord-Holland en ‘crossten’ met enige regelmaat ‘de Dijk’ over. Kijkje nemen in de toonzaal van Tichelaar in Makkum, bezoekje aan slager Blom in Workum. Dat alleen was al een bezoek aan Friesland waard. Daar viel mijn oog op twee vervallen pandjes aan de hoofdstraat van Workum, het voormalige postkantoor en het belendende pand, waar vroeger de postwagens in- en uitreden. De tand des tijds had behoorlijk huisgehouden. Het was er vochtig, het tochtte en het was hard aan wat ‘tender love and care’ toe. Kortom, het was een mega uitdaging, omdat er nog nooit iemand in gewoond had, maar wel een pand met potentie. Om een lang verhaal kort te maken: de pandjes werden door mijn zus en zwager aangekocht als investering. Na de herinrichting en renovatie onder mijn regie ben ik in het voormalige postkantoor gaan wonen en werd het huisje daarnaast verkocht. Ik zag onmiddellijk de mogelijkheden van het 23 meter diepe pand. De keuken voor, in het midden douche en toilet en de woonkamer achter; licht wilde ik in mijn huis, licht in mijn galerie en licht in mijn leven.”

WOONHUIS, GALERIE, BED AND BREAKFAST

“Maar dan? Waar liggen mijn passies? Kunst, architectuur, design, fotografie, met mensen omgaan. Ik ben dus een galerie in mijn woonhuis begonnen met reproducties van Oude Meesters en later gesigeneerde fotografie in gelimiteerde oplages van de Nieuwe Meesters, zoals de Franse fotografe Mathilde Oscar. Daarnaast wisselende exposanten zoals The Guys With The Same Name, Tjitske Andriess en ‘moi’, Marianne Post, naast de reusachtige wandborden van Bert Kuizenga.”

Het pand ademt sfeer, licht, ruimte, design, mooie zichtlijnen en een harmonieuze mix van haar eigen designmeubelen en de kunstwerken. In 2017 begon ze met de verhuur van de bovenverdieping van het pand. Arte Suite, galerie, woonhuis, Bed and Breakfast, was

een feit. “Ik wist van toeten noch blazen, maar gastvrijheid, daar wist ik alles van. Ik deed dat op mijn manier, huiselijk.”

EVEN WAT STELLINGEN:

Het leven?

“Arte Suite is wat ik gecreëerd heb, maar dat wil niet zeggen dat het hier stopt. Er zijn in het verleden weliswaar af en toe deuren voor mij dichtgegaan, maar dan ging er altijd op een andere plaats wel weer een raam open. Dit is mijn proeftuin. In de toekomst zou ik graag iets in het buitenland willen, in een zonnig oord, strak en met veel licht. Misschien wel iets vergelijkbaars als in Workum, maar dan op een andere schaal, want je hebt toch minimaal een kamer of zes tot acht nodig om ervan te kunnen leven.”

Cultuur?

“Ik krijg hier aan tafel veel nationaliteiten. Eten verbindt en dat is dan ook de gelegenheid bij uitstek om andere mensen te leren kennen. Wat je zaait, zul je oogsten. Als je veel van jezelf weggeeft, krijg je er ook veel voor terug. Ik leer hier aan tafel veel over andere culturen en heb daar ook de nodige vaste gasten en vriendschappen aan overgehouden. Dat vind ik heerlijk.”

Wat maakt je vrolijk?

“Heel veel voornamelijk kleine dingen, zoals mooie of bijzondere voorwerpen, kunst, een lekker taartje, een goed gesprek, een goed glas wijn, ontmoetingen op straat, verhalen, de zon. Die grote dingen heb ik gehad en ik heb ervaren dat het vaak juist de kleine dingen zijn die je oprecht blij maken.”

Vrienden?

“Ik heb een grote binnen- en buitenlandse vriendenclub. Veel telefonisch contact, zeker in coronatijd. Meestal komen ze hiernaartoe, want ik kan moeilijk hier in Workum de boel de boel maar laten. Ik heb hier mijn ‘toko’. Ik ontvang mijn gasten met veel aandacht, oog voor detail, bied ze een glaasje wijn aan - heb ik meteen een excuus om er gezellig één mee te drinken - en dan komen de verhalen. Verder geef ik ze een lijstje met goede restaurants in de buurt. Als het echt ‘klikt’, gebeurt er iets moois en groeit dat uit tot een vriendschap.”

